

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 198. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952569660528/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Nedrievernes Skaal!“ „Gud frie ost!“ sukkede hans Kone. Den Yndige, hendes Sødskende, alle saae bange ud – dog klinkede de med. Det er alt for naturligt, at klinke over faldne Bastiller. „Var kun ikke den forbandede *Mirabeau* med i Spillet!“ meldte en middelaldrende Mand, som sad med ved Bordet. „Skulde han virkelig være saa forbandelseværdig, som han har Ord for?“ spurgte jeg; han har jo dog skreven *Brevet til den nye Konge af Preussen?*“ „Men og den afskyelige *Pasquil over det berlinske Hof*, som efter Fortieneste er bleven brændt af Bøddelen i Paris! Hans ondskabsfulde, nederdrægtige og lumpne Character, hans liderlige Levnet, hans skamløse Mordbrænder-Bedrivter ere desuden bekiendte nok. Jeg er ikke overtroisk, og vilde just ikke døe paa, at der er en Dævel til; men er der virkelig een, saa er det den almindelige Spion, Oprører og Forræder: *Grev Mirabeau*.“

Fruentimmerne korsede sig.

Min middelaldrende Mand blev ved: „Nationer overhovedet have noget *Salpeteragtigt*, og den *franske Nation* i Besynderlighed er *reent Krudt* –“

Vi beklappede alle hans Bemærkning og dens Indklædning –

– „*Grev Mirabeau* er en gloende Brand, eller om De heller vil, en brændende Begkrands, som er falden i den franske Nationalforsamling; og see kun til, om det hele Monarkie ikke med det første springer i Luften!“

* Jeg kiendte den Gang ikke meer af hin *revolverende* Forfatter end dette *Formaningsbrev til Frederik Wilhelm ved hans Thronbestigelse*, som alle Fyrster gjorde vel i at læse og atter læse – og de *Letres secretes sur la cour de Berlin*, hvori jeg fandt saa megen Aand og Sandhed, at jeg (trods den Archilochiske Ondskab, som hist og her syntes mig at frempippe deri) ved Giennemlæsningen hemmeligen ønskede lige saa *hemmelige* Breve over alle Europas øvrige Hoffer. Mit øvrige Kiendskab til *Mirabeau* var Aviskundskab, den løseste af alle Kundskaber. Jeg hørte ham endelig saa længe *forbandes* overalt og af alle, at jeg tilsidst ret hierteligen *forbandede ham selv*, i Følge de evige Regler for Klafferens Pestgang. Man berører saa mange Syge til man selv bliver syg, hører saa mange bagtale til man selv bagtaler med. Mennesket er saa længe indtil det lærer at *tanke selv* en fuldkommen Ape.